

ARTPORT
FOURTH YEAR

ארתפורט
الفوج الرابع

ארטפורט
מחזור רביעי

אלעד רוזן
ELAD ROSEN
العاد روزن

תמיר צדוק
TAMIR ZADOK
تامير صادق

מיכל ברנר
MICHAL BAROR
ميخال بارنر

הילה טוני נבוק
HILLA TOONY NAVOK
هילה توني نابوك

דוד עדיקא
DAVID ADIKA
داود عديقا

נעמה ערד
NAAMA ARAD
نعمة اراد

ארטפורט, מיסודה של הקרן המשפחתית על־שם תד אריסון, פועל ללא מטרות רווח לקידום וטיפוח האמנות העכשווית בישראל. דרך כנסים, תערוכות, סדנאות מקצועיות לאמנים ותכנית הרזידנסי הבולטת בישראל, ארטפורט פועל להשמעת קולם של אמנים במרחב הציבורי ולקידום הקשרים בין אמנות וחברה.

Artport, founded by the Ted Arison Family Foundation, is a non-profit art organization fostering and promoting contemporary Israeli art. Through conferences, exhibitions, workshops, professional training and Israel's leading visual arts residency, Artport advances artists and the connections between art and society.

שעות פעילות
OPENING HOURS

חמישי
Thursday
20:00 — 12:00

שישי ושבת
Friday and Saturday
16:00 — 10:00

ראשון עד רביעי
בתיאום מראש
Sunday-Wednesday
By appointment

03-5182599
www.artportlv.org

א ר ט פ ו ר ט

A R T P O R T

א ר ת פ ו ר ת

נונפיניטו

תערוכת המחזור הרביעי בארטפורט

סוף השנה הרביעית של תכנית הרזידנסי של ארטפורט ממשיך את מסורת תערוכת "נונפיניטו" – תערוכה שמתקיימת עם סיום השנה ומציגה פרויקטים ורעיונות חדשים שצמחו במהלך תקופת הרזידנסי, אך מתעקשת שלא להיות תערוכת סיום או סיכום.

המושג "נונפיניטו", שמתייחס במקור לסדרת פסלים לא גמורים של כמה מאמני הרנסנס, משמש גם לתיאור הרצון המודע לייצג רעיונות בשלבים שונים של עשייתם, תוך כדי קריאת תיגר על מושגים של תוצאה, סיכום וסוף, ותוך השארת מקומות פתוחים עבור הצופה. התערוכה "נונפיניטו" מציגה עבודות של ששת אמני תכנית הרזידנסי – **מיכל בראור**, **טוני נבוק**, **דוד עדיקא**, **נעמה ערד**, **תמיר צדוק** ו**אלעד רוזן** – אשר במהלך השנה האחרונה עבדו, דברו, ראו אמנות ויצרו במקביל בשדרת הסטודיואים של ארטפורט. **מיכל בראור** מציגה את "הלשכה להנפקת מסמכי אמינות" מיצב שהוא תולדה של פרפורמנס שערכה יחד עם פטריק היו בגלריה של ארטפורט במהלך הקיץ. פעולת התיעוד הכמו בירוקרטית של החפצים והסיפורים שהובאו עלי ידי הקהל הופכים את הלשכה מרעיון מופשט העוסק בגבולות האמת למסמך חי ויצרי שמתמודד עם רבדים שונים של מציאות ומעלה אצל משתתפיו וקהליו שאלות הנוגעות לזהות, ליחס לחפצים ולצורך במסמכים.

דוד עדיקא מתבונן בכדים שנוצרו בישראל בשנות השישים והשבעים, ובוחן את האלמנטים האפריקאים שהוא מוצא בהם דרך ציורים, צורות וצבעים. בסדרת הדפסי משי עדיקא מתחקה אחרי בדי טקסטיל אפריקאים, משטיח את המקורות השונים וממשיך את המחקר שלו על זהות, הגדרה ומקור באמצעים אסתטיים, כמו גם על תשוקת המערב לאפריקה.

נעמה ערד עובדת עם האנטומיה של חומרי היום יום. היא מייצרת עולם שהוא יצרי וחושב בעת ובעונה אחת, נע בין הילדותי לאמנותי, בין האפתי לרגשי. חלל הסטודיו על מגבולותיו – כיור, עמוד תמיכה ומזגן הופך עבורה לחלל תצוגה בתוכו ניתנת לכל חפץ קריאה שניה ושלישית.

אלעד רוזן מבודד את האלמנטים שמרכיבים את ציוריו. החיבורים בין תותים לגולגולות, בין בננות לאיברים קטועים, מותחים את גבולות הטעם הטוב ודוחפים את הצופה אל קצה גבול הקיבולת הפיזי והמנטלי.

הילה טוני נבוק מייצרת שפה אישית המורכבת מסימני היום יום. העבודות שלה, שעוברות מדוממד לתלת־ממד ובחזרה, משתמשות בקווים פורמליסטים וברעיונות אבסטרקטיים, כדי ליצר סביבה שמרגישה זרה ומוכרת בו זמנית.

תמיר צדוק מציג חלק מפרויקט בו הוא מתבונן על הדרך בה עובדה יכולה להפוך לסטריאוטיפ, דרך סיפורו של בכיר לשעבר במוסד שיצא לשליחות במצרים תחת מסווה של צייר צרפתי. הוא משתמש בטקטיקות של צילום מבויים, צילום דוקומנטרי ורדי מייד כדי לחשוף אופני מבט שונים על האוריינט.

NONFINITO

Artport's Fourth Year Exhibition

The end of Artport's residency program's fourth year continues the tradition of "NonFinito", an exhibition that takes place at the end of the year and presents new projects and ideas that emerged during the residency, yet refuses to be a final or concluding exhibition.

While originally referring to unfinished Renaissance sculptures, the term "non finito" is also used to describe a desire to represent ideas in different stages, challenging notions of outcome, conclusion, and end, and leaving some open places for the viewer. The exhibition "NonFinito" presents works by the six artists in residence—**Michal Baror**, **Hilla Toony Navok**, **David Adika**, **Naama Arad**, **Tamir Zadok**, and **Elad Rosen**—who in the course of the last year have worked, talked, saw art, and created, side by side in Artport's studios' avenue.

Michal Baror presents The Bureau of Authentication, an installation that emerged from a performance she held over the summer in collaboration with the artist Patrick Hough in Artports's Gallery. The documentation of objects and stories brought by the audience, transformed the Bureau from an abstract idea on the fine line of truth, to a living document that takes on different layers of reality and authenticity.

David Adika observes vases created in Israel in the 1960s and 1970s, examining the African motifs he identifies in them through painting, colors, and shapes. In a series of

silkscreen prints, Adika explores African textiles, flattening the different origins, and continues his study of identity, definition, and origin through aesthetic means, as well as the West's fascination with Africa.

Naama Arad works with the anatomy of everyday materials. She produces a world that is passionate yet cerebral, shifting between the childish and the artistic, apathetic and emotional. Her studio space in all its limitations—sink, support column, and AC unit—becomes a display space in which every object is given a second and third reading.

Elad Rosen isolates the elements that comprise his paintings. The juxtapositions of strawberries and skulls, bananas and severed organs, push the boundaries of good taste and test the viewer's physical and mental capacity.

Hilla Toony Navok produces a personal language composed of everyday signs. Oscillating between the two-dimensional and three-dimensional, the works use formalist lines and abstract ideas to produce an environment that feels foreign yet altogether familiar.

Tamir Zaok presents a fragment from a project in which he examines how facts can become stereotypes through the story of a former senior Mossad official who went on an undercover mission in Egypt as a French painter, employing staged photography, documentary photography and readymades, to expose different ways of looking at the "Orient".

אוצרת: ורדית גרוס

CURATOR: VARDIT GROSS

A gym mat made of carefully cut and reassembled venetian blinds; a carpet whose pattern is created by a multitude of metal staples individually applied by the artist with a manual stapler; a curtain consisting of tightly arranged metal clips; these are only some of the conceptually-artisanal and time-consuming tasks Naama Arad gives herself in order to create her unique works of art. At the same time, the results of these tasks never immediately show the amount of energy that the artist invested in their making; quite the opposite, they are presented with a degree of nonchalance and carelessness that is deeply organic to Arad's position as an artist. This contradictory position—the artist as a laborious maker of objects empty of any functional, social, or aesthetic value—becomes even more acute when the result carries, like it often does in Arad's work, a monumental and architectural tone.

In her new body of work, all these issues are still present, but at the same time they coexist with a new desire to 'humanize' living and nonliving forms. Deeply aligned with the current discourse within contemporary culture—which links artificial intelligence to animism—and yet completely disconnected, Arad's recent oeuvres can be defined as "anatomical *détournement*"; through these actions a metal dustpan is turned into a female foot; a cactus plant and two Hookah pipes appear before us in their true phallic shapes. Often constructed through a symbiotic relationship—the clay and the metal, the cactus and the pipes—this new body of work is driven by a unique position that stands between the psychoanalyst and the bricoleur, the artistic and the childish, the apathetic and the emotional.

מזרן התעמלות העשוי מווילונות ונציאנים שנחתכו והורכבו חזרה בקפידה; שטיח שדגמיו נרקמים מסיכות מתכת שהאמנית שידכה זו לזו עם מהדק סיכות; וילון שעשוי כולו מאטבים משרדיים מסודרים בצפיפות; אלו הן רק כמה מהמטלות העמלניות וגוזלות הזמן שגוזרת על עצמה נעמה ערד על מנת ליצור את יצירות האמנות שלה. תוצרי המטלות אינם מסגירים בקלות את האנרגיה הרבה שהשקיעה האמנית ביצירתן; נהפוך הוא – הם מוצגים בחלל התצוגה בנושגלנטיות וקלילות, שהן חלק בלתי נפרד מעמדתה של ערד כאמנית. הסתירות הגלומות בעמדתה של ערד כיצרנית השקדנית של אובייקטים חסרי כל ערך שימושי, חברתי או אסתטי, מתחדדות עוד יותר כשהתוצר הוא בעל אופי מונומנטלי ואדריכלי. כך לדוגמה בולטים הפערים האלו **באל על** (2012) שבה דימוי קיים של קשת רומית הודפס בקנה מידה מוקטן לגובה של שלוש וחצי מטר, צולם במכונת זירוקס, נגרס והוצג תלוי מהתקרה, או בסדרת הקווים השחורים שבאמצעותם השתלטה האמנית על צורתו המיוחד של חלל התצוגה שבו התארחת תערוכת היחיד שלה במוזיאון תל אביב לאמנות בשנת 2015.

העבודות החדשות של ערד ממשיכות את השאלות שהעסיקו אותה קודם לכן, אך אלו מתקיימות לצד תשוקה חדשה "להאניש" צורות חיות ודוממות. אפשר להגדיר את גוף העבודות האחרון, שמדהד את השיח התרבותי העכשווי אשר קושר בין בינה מלאכותית לאנימיזם ובה בעת מנותק ממנו לחלוטין, כהיסט אנטומי (Anatomical *Détournement*). יעה מתכת הופך לכך רגל נשית; צמח קקטוס ושני צינורות נרגילה נגלים בצורתם הפאלית. גוף העבודות הזה, שלעיתים קרובות נבנה באמצעות מערכת יחסים סימביוטית – החומר הקרמי והמתכת, הקקטוס והצינורות – צומח מעמדה ייחודית שנמצאת בין הפסיכואנליטיקן לשיפוצניק, בין האמנותי לילדותי, בין האפתי לאמוציונלי.

Grotesque, obsessive, bulimic—Elad Rosen's paintings embody key elements of contemporary society through the employment of the most ancient and "charged" of all artistic media. Informed by satirical drawings, illustrations—his works are often accompanied by short statements, and by the immense history of painting, Rosen's oeuvres appear unique and honest and at the same time echo figures from the remote and recent history of painting: from Hieronymus Bosch, with whom he shares the attraction for the "catastrophe" (eschatological for Bosh, mundane for Rosen), to Philip Guston's corky and thick characters. His ultimate honesty, sincerity, and vulnerability often emerge under the sarcastic appearance of his work. The recurring elements in his works—strawberries, bananas, skulls, amputated organs, long nosed figures, blood, and tears—stretch the impossible connections between bitter and sweet, challenge good taste, and push the viewer to the edge of his physical and mental capacity.

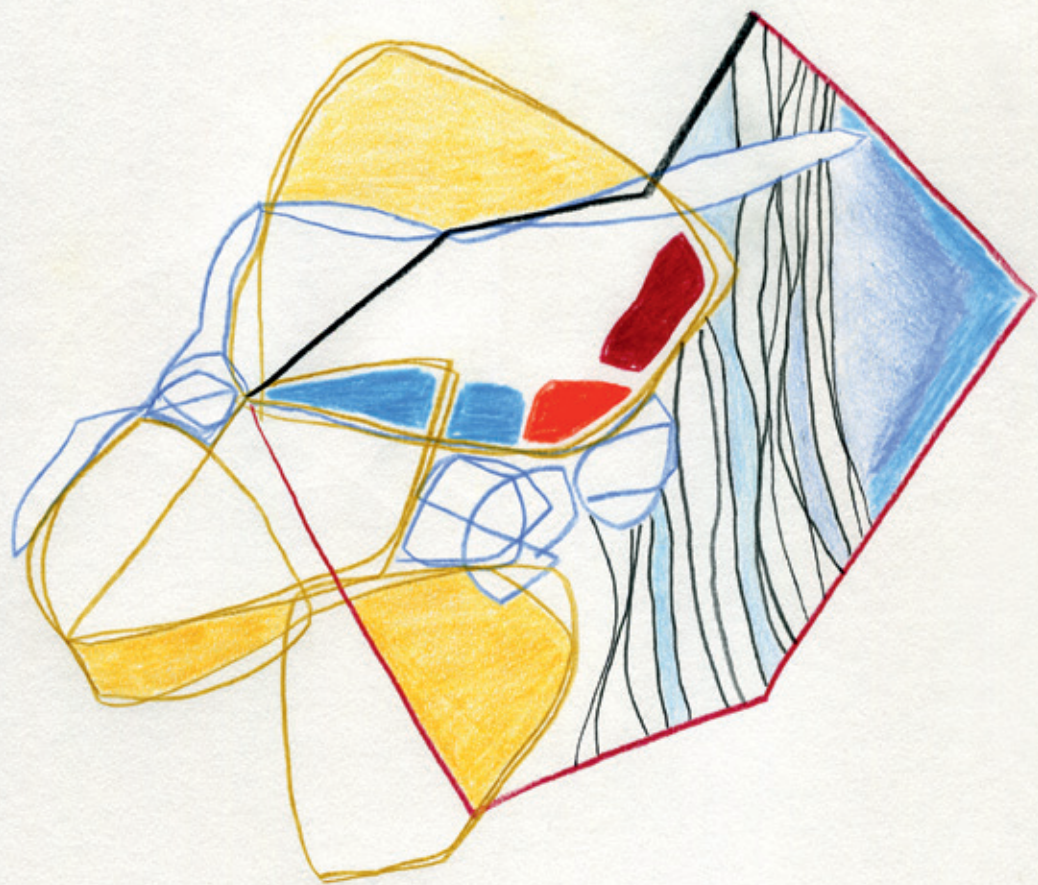
גרוטסקיים, אובססיביים ובולימיים – ציוריו של אלעד רוזן אמנם נשענים על העתיק שבמדיומים האמנותיים, אך מגלמים היבטים מרכזיים בחברה העכשווית. גוף העבודות של רוזן, שנשען על רישומים, איורים סאטיריים (לעיתים קרובות עבודותיו מלוות במשפטים קצרים) ועל ההיסטוריה העשירה של הציור, הוא ייצרי, מקורי וכנה, אך בה בעת מהדהד דמויות שונות בתולדות הציור – מהירונימוס בוש, עמו הוא חולק משיכה אל ה"אסון" (שאצל בוש כרוך באחרית הימים ואצל רוזן ביומיומי) ועד לדמויות המשוונות והעגלגלות של פיליפ גסטון. לעיתים קרובות מבליחות הכנות והפגיעות שלו מבעד לחזות הסרקסטית של עבודותיו. האלמנטים החוזרים שמרבים להופיע בעבודותיו – תותים, בננות, גולגולות, איברים קטועים, דמויות ארוכות אפים, דם ודמעות – מותחים את החיבורים הבלתי אפשריים בין המתוק למריר, מאתגרים את גבולות הטעם הטוב ודוחפים את הצופה אל קצה הקיבולת הפיזית והמנטלית.

דוד עדיקא
DAVID ADIKA
داود عديقا

בעבודותיו של דוד עדיקא, אלמנטים מעולם האופנה, הפרסום, תולדות האמנות ותרבויות שוליים, משמשים בערבוביה ביצירת דימויים הנתפסים בו זמנית כמקומיים וכאוניברסליים. בצילום שלו נגלים היבטים אוטוביוגרפיים מהם ניתן לחלץ פרשנות ייחודית לאורח החיים המסורתי, המקומי, אותו הוא מכנה "שמחת חיים לבנטינית". קו יצירה זה, הנמתח ומתחדש לאורך השנים בעבודתו, מתאפיין בדימויים חזותיים עשירים בעלי נראות מפתה, ארוטית. אחת הסדרות האחרונות של עדיקא ("לימודי שולחן", 2016), שנוצרה בהזמנת מוזיאון בית ג'ורג'יו מורנדי בבולוניה, איטליה, מהווה דוגמא לעיסוק מחודש בחיבור בין שאלות של נראות וטבע דומם. בסדרה זו נצמד עדיקא לצבעוניות הייחודית למורנדי, שציריו הפכו לסמלים של הזמן המושהה השולט במציאות המורכבת שלנו, מציאות אשר עדיקא מודע אליה לחלוטין, גם אם מעמדה שונה. באופן דומה, סדרת העבודות החדשה שלו, מתמקדת באורגמניקה ובדקורציה כמטפורה לעיסוק מורכב בשאלות של זהות, ומציגה חפצי אומנות שנוצרו בשנות השישים והשבעים בישראל. פריטים אלו, כלי קרמיקה מתוצרת פל קרמיקה, בית היוצר, לפיד ועוד, מוכרים בעיקר בצבעוניותם הייחודית, בטקסטורות האייקוניות ובשימוש במוטיבים דקורטיביים נאיביים המתפענחים בעיני עדיקא כאפריקניים. בסדרה זו מוסיף עדיקא רובד מוחשי לחפצים אלו על ידי שימוש בהדפסי משי, ומחבר את ההתנסות החדשה לעיסוק המתמשך שלו באובייקטים וארטיפקטים מהזירה הביתית. באמצעות ההפשטה הגרפית של תצלומי המקור נוצרת התייחסות לבדי טקסטיל אפריקאיים. הטרנספורמציה החומרית והפרשנית שעדיקא מחיל על האובייקטים משלב הצילום ועד הדפס המשי, שולחת את העיסוק המתמשך שלו בזהות ובניסוח אמצעים אסתטיים למקומות חדשים.

Through the medium of photography, David Adika borrows elements from the fields of art history, fashion, advertising, and underground culture in order to create images that are local and at the same time awkwardly universal. The works often carry an autobiographical touch, as well as a unique interpretation of a specific lifestyle that is traditional to the region and defined by the artist as a "Middle Eastern joie de vivre". If many of his lush images, often strikingly seductive if not disturbingly erotic, follow the aforementioned path, the artist is always aware of new avenues for his work. His last series *Table Studies* (2016), especially encapsulates his desire to challenge his position as artist. Continuing his long-time fascination with the still life genre, Adika is guided by the unique palette used by Giorgio Morandi in his paintings, now symbols of the suspended time still dominating our complex reality. Similarly, his upcoming photographic series, focused on the notion of ornament and décor as a metaphor for complex identity issues, will feature Israeli craft objects created in the 1960s and 1970s. These ceramic items are easily recognizable for their colorful patterns, iconic textures and use of African decorative motifs. Adding a new layer to these tactile objects, in his upcoming photo series, Adika uses photographic print on silk, linking this experiment to his investigation of objects related to the notion of domesticity. Through the act of intertwining the materials of the objects photographed with the materials on which the photographs are printed, Adika brings his interest in identity and the definition of aesthetic means to new horizons.

הילה טוני נבוק
HILLA TOONY NAVOK
هילה تونى نابوك

Hilla Toony Navok's work focuses on deciphering the abstract-formalistic origins and aesthetic codes of everyday surroundings: public spaces, domestic mass-produced home-décor, and everyday commodities. By doing so her works uncover the fantasies and promises concealed within the concept of "design".

Through her sculptures, installations, drawings and videos, Navok "dances on a color palette." This dada-like definition perfectly embodies her attention to formalism that is meticulously pursued both with color juxtapositions and with the choice of specific materials (palette); at the same time, it (the dance) also underlines her interest in performance, which mostly remains under the skin of her works, surfacing only rarely in her video and kinetic works.

Navok's palette is a painting tool and at the same time a sculptural object; in her 'three-dimensional paintings', Navok takes poor and cheap materials such as sponges, Formica, wires, document folders, and plastic objects in order to conceive colorful display-like arrangements that are fragile and at the same time massive; clumsy yet monumental; painterly but always part of the history of sculpture. However, her position as "performative colorist" doesn't distract her from the political implications related to her work; as in her recent body of work, a series of environments that emphasize the exclusion of human beings (a recurring theme in her work) through the presence of office-like semi-ready made kinetic sculptures — an apocalyptic take on today's state of the notion of labor.

בעבודותיה, הילה טוני נבוק מבקשת לפענח את המקורות המופשטים והקודים הצורניים של סביבות יומיומיות: מרחבים ציבוריים, ריהוט ביתי המוני ומוצרי צריכה ביצור המוני. עבודותיה חושפות את הפנטזיות וההבטחות שגלומות במושג "עיצוב".

בפסליה, מיצביה, רישומיה ועבודות הווידאו שלה, נבוק "רוקדת על פלטת הצבעים". ההגדרה הדאדאיסטית הזו מבטאת את עיסוקה של נבוק בפורמליזם, תחום אותו היא חוקרת בקדחתנות באמצעות חיבורים בין צבעים ובחירה בחומרי גלם ספציפיים ("הפלטת"); בעוד שבה בעת פעולה זו ("הריקוד") מחדדת את עיסוקה של נבוק בפרפורמנס – עיסוק שנותר רוב הזמן מתחת לפני השטח של עבודותיה, ומגיח במקרים נדירים בלבד, בעבודות הווידאו ובעבודותיה הקינטיות.

עבור נבוק, פלטת הצבעים היא כלי ציור המשמש, בה בעת, כאובייקט פיסולי. בציוריה התלת-ממדיים משתמשת נבוק בחומרים זולים ויומיומיים דוגמת ספוגים, פורמייקה, חוטים, תיקי מסמכים וחפצי פלסטיק ומתכת שונים בכדי לבנות מבנים צבעוניים, פגיעים ומאסיביים בעת ובעונה אחת, מגושמים אך מונומנטליים, ציוריים אך שייכים תמיד גם לתולדות הפיסול. עמדתה של נבוק מורכבת ומתעתעת – מה שיכול להראות כעיסוק בצבע וצורה נטען בעבודותיה בהקשרים פוליטיים תוך התבוננות מתמדת במצבו של האדם, אותו אדם שכמעט ואינו נוכח בעבודותיה, ושהסביבות שהיא יוצרת מדגישות את העדרו. כך לדוגמה שלושה פסלים קינטיים, משרדיים-תעשייתיים למחצה, הם מעין גרסה אפוקליפטית לתפיסה הנוכחית של המושג "עבודה" ו"לוחות שנה" התלויים על הקיר, נטולי ימים וחודשים, בהם הזמן שעובר הוא רק משני למציאות שעומדת במקום.

הלשכה להנפקת מסמכי אמינות
The Bureau of Authentication
مكتب إصدار وثائق المصادقية

The Bureau of Authentication is a joint project of the artists Michal Baror and Patrick Hough, both of whom explore hidden systems of power that lie in the transformation of objects from their sensory state to into carriers of knowledge. In their performance, the artists reviewed objects that were presented to them by the visitors, while examining their physical and narrative components. The Bureau issued an original and elegant authentication certificate for each object, based on its examination and the story provided by the participant. The performance piece was conceived in the wake of conversations with antique dealers in the Old City of Jerusalem, who make sure to mention that their shop is approved by the Israel Antiquities Authority, and every purchased item receives an authentication certificate allowing it to be taken out of the country. In this performative act, the artists, who are accustomed to providing authentication certificates for their own artworks, question the idea of authenticity from a conceptual perspective: who can authenticate an object? What is the relation between the object, its story, and the bureaucracy surrounding it? Which objects are worthy of authentication and which exist without it?

Alongside the performance, the artists also created a series of video works that explore the question of truth and the historical story of the archaeological site Masada.

הלשכה להנפקת מסמכי אמינות היא פרויקט משותף של האמנית מיכל בראור והאמן פטריק יו, אשר עוסקים בעבודתם בבחינת מערכי כוח סמויים השוכנים במעבר של אובייקטים ממצבם החושי למצבם כנשאי ידע. במהלך עבודת הפרפורמנס, האמנים סורקים ובוחנים חפצים שמוגשים להם על ידי מבקרי התערוכה, תוך בחינת המרכיבים הפיזיים והסיפוריים של אותם חפצים. הלשכה מנפיקה לכל חפץ תעודת אמינות מקורית ומהודרת, שמתבססת על סקירתו של החפץ והסיפור שסופר אודותיו. המחשבה על הפרפורמנס צמחה מתוך דיאלוג עם סוחר העתיקות בעיר העתיקה של ירושלים, המקפידים לציין כי חנותם מאושרת על ידי רשות העתיקות, וכי כל מה שנוקנה בה מקבל אישור אותנטיות המאפשר הוצאה מהארץ וניידות של האובייקטים. האמנים, הרגילים לצרף אישור אותנטיות גם לעבודות האמנות שלהם, בוחנים במהלך הפרפורמנטיבי שלהם את שאלת האותנטיות מזווית רעיונית: מי יכול לתת אישור בדבר האותנטיות של חפץ? מה היחס בין האובייקט, הסיפור המסופר על אודותיו והבירוקרטיה שמלווה אותו? אילו אובייקטים ראויים לאישור ואילו מתקיימים ללא אישור? לצד עבודת הפרפורמנס יצרו האמנים סדרת עבודות וידאו אשר בוחנות את שאלת האמת והסיפור ההיסטורי באתר הארכיאולוגי מצדה.

"It is to be expected that scheduled appointments will not be kept or will be kept late. There is no need to fret or make an issue out of it, as it is customary in Arab society."

From "The Rules of Conduct in the Arab World and in Arab Society," Rafi Siton, 1998

The perceptions of the Orient and the way a factual foundation can become a stereotype are the main issues of Tamir Zadok's current work, which follows the story of Shlomo Cohen Abarbanel. Abarbanel, who would later become a senior official in the Israeli Mossad, went undercover in Egypt guised as a French painter named Charles Duval, held a solo exhibition in the National Museum in Cairo and sold two of his paintings to the museum's collection.

The story of Abarbanel serves Tamir Zadok as a platform for a dual discussion on impersonation that intrigues him also on a personal level: impersonating an artist as well as an Arab. Zadok exhibits excerpts from the project that will be completed in the upcoming year. Like any attempt at reconstruction based on half-truths, fiction, and personal additions, the project's fragmented narrative is also based on possible strategies of documentation, staged photography and readymade.

"יש לצפות שמועדים שנקבעים לא יכובדו או יכובדו באיחור. אין צורך לרטון ואין צורך לגרום למתח בשל כך כי הדבר מקובל בחברה הערבית." מתוך "כללי התנהגות בעולם הערבי ובחברה הערבית", רפי סיטון, 1998

התפיסות השונות של "האוריינט" והאופן שבו מצע עובדתי יכול להפוך לסטריאוטיפ עומדים במרכז עבודתו של תמיר צדוק המתחקה אחר סיפורו של שלמה כהן אברבנאל. אברבנאל, לימים בכיר במוסד, יצא לשליחות במצרים תחת מסווה של צייר צרפתי בשם שארל דובאל, הציג תערוכת יחיד במוזיאון הלאומי בקהיר ומכר שניים מציוריו למוזיאון. סיפורו של אברבנאל משמש את תמיר צדוק כפלטפורמה לדיון כפול בהתחזות, המעסיקה אותו גם באופן אישי: התחזות לאמן והתחזות לערבי. צדוק מציג פרגמנטים מהפרויקט שיושלם בשנה הקרובה. כמו כל ניסיון שחזור המבוסס על חלקי אמיתות, בדיה ותוספות אישיות, גם הנרטיב המקוטע של הפרויקט בנוי על טקטיקות אפשריות של תיעוד, צילום מבזם ורדי-מייד.